

BERT BIJL

DE Gebaseerd op ware gebeurtenissen.

AFGEHAALDE CHINEES

THRILLERHOUSE

1972

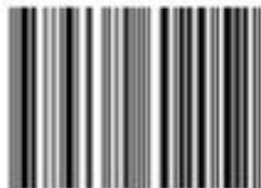
De Chinees Huang Xian ontsnapt uit de Chinese ambassade in Den Haag. Hij wordt achtervolgd en neergeschoten. Als blijkt dat hij een zeer belangrijke functie bekleedt, weet noch de Binnenlandse veiligheidsdienst noch de minister-president wat ze met hem aanmoeten. Als de CIA erbij betrokken raakt, wordt de kwestie alleen maar ingewikkelder. De jonge marechaussee Cor Evertsen wordt tegen wil en dank bij de zaak betrokken.

2008

Cor Evertsen is gepensioneerd. Hij leeft een rustig leventje. Alleen als vrijmetselaar is hij nog actief. Maar dan staat Huang Xian voor zijn neus. Hij moet naar China, maar kan niet via de normale weg reizen omdat de CIA en de AIVD (Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst) achter hem aanzitten. De enige die hij vertrouwt is Cor Evertsen. Bijkomend probleem is dat de Chinese veiligheidsdienst op scherp staat omdat de Olympische Zomerspelen van 2008 in Beijing worden gehouden. Cor Evertsen roept de hulp in van de vrijmetselarij om Huang Xian naar China te krijgen. Maar of ze China ooit zullen bereiken, is de vraag.

Door een insider van de voormalige BVD is dit verhaal gecontroleerd en betiteld als "waar en feitelijk gebeurd".

ISBN 978-94-6280-205-2

9 789462 602052 >

THRILLER
HOUSE

Bert Bijl

De afgehaalde Chinees

Gebaseerd op ware gebeurtenissen

for the best thrill in town

Dit is een fictief verhaal. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2019 THRILLERHOUSE
www.thrillerhouse.com
Auteur: Bert Bijl
Omslagontwerp: Thrillerhouse
© Omslagfoto: Depositphotos
ISBN 978-94-6260-205-2
2e druk

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ware vriendschap kent noch tijd noch afstand.

Bert Bijl

1

LI: JUIST HANDELEN OP HET JUISTE MOMENT.
CONFUCIUS (CHINEES FILOSOF, 551 v.CHR.-479 v.CHR.)

Den Haag, eind augustus 1972

De zware zomerse onweersbui, die zich in de avond boven de Noordzee had ontwikkeld, trok over de kust langzaam landinwaarts om daar tot ontlading te komen. In de binnenstad van Den Haag kwam het verkeer door de hagelbuien en regenbuien volledig tot stilstand.

Alom hadden mensen een goed heenkomen gezocht. Het bliksemde onophoudelijk en de zwaar dreunende donder die daarop volgde, deed ruiten in hun sponningen rammelen. De donkere glimmende straten leken meer op kleine rivieren. Door de overvloedige hoeveelheid neerslag kon het rioolsysteem het water niet snel genoeg afvoeren. Putdeksels in het wegdek werden door de enorme waterdruk van hun plaats getild. Straten stroomden over, kelders van huizen stroomden

vol en tunnels kwamen blank te staan. Overall loeiden sirenes van hulpdiensten. Brandweerauto's, politieauto's en ambulances maakten boegvolgen. Alle beschikbare surveillanceauto's werden de weg opgestuurd.

Alarminstallaties, de noviteit van een paar winkels en bedrijven in de Haagse binnenstad, werden spookachtig tot leven gewekt door de elektrische ontladingen in de lucht.

De chaos was compleet. De meldkamers van de gemeentepolitie en de brandweer werden lamgelegd. Die konden het enorme aanbod aan telefoontjes van bange en verontruste mensen niet meer verwerken.

Het KNMI in de Bilt sprak later over een uitzonderlijk hevig onweer boven de Randstad en vliegtuigvertragingen op Schiphol.

Aan boord van de *Mebo II*, het schip vanwaar de piratenzender Radio Noordzee Internationaal ruim 12 mijl uit de kust haar programma's uitzond, meldde de DeeJay van dienst, dat het einde van de bui voor hem nu in zicht was en hij startte de Beatlessong *Do you want to know a secret*.

Muziek die niet werd beluisterd door Huang Xian. Hij stond voor het raam van zijn kantoor op de eerste verdieping van de Chinese ambassade aan de Willem Lodewijklaan en keek naar de onweersbui die boven de stad tot uitbarsting was gekomen. Het weer kwam aardig overeen met zijn gemoedstoestand. Xian was het hoofd van de Chinese veiligheidsdienst in West-Europa. Hij was ongerust. Het telexbericht dat hij kort tevoren van de machine had getrokken, beloofde niet veel goeds.

Xian voorzag rampzalige ontwikkelingen op korte termijn. Het bericht was bestemd voor de ambassadeur. Nadat hij de inhoud vluchtig had doorgenomen, had hij het papier vol afgrijzen van de rol gescheurd, meegenomen en nu lag het op zijn schrijftafel.

Hij nam plaats achter zijn bureau en terwijl hij het las en nog eens overlas, voelde hij ongekende spanning in zijn maag opkomen. Zijn directe chef, de minister van Defensie Lin Biao, was volgens het bericht uit Peking op last van partijleider Mao Zedong van zijn functie

ontheven. Lin Biao had met behulp van de Rode Gardisten een poging ondernomen om Mao te verdrijven. Maar Mao en Zou Enlai hadden voortijdig lucht van het complot gekregen.

Met de inzet van het Chinese Bevrijdingsleger waren de Rode Gardisten verslagen. De coup was mislukt. Om gevangenneming te ontlopen was Lin Biao met zijn familieleden en enkele van zijn trouwste volgelingen per vliegtuig het land ontvlucht. Boven Mongolië was het toestel in problemen geraakt en neergestort. Er waren geen overlevenden.

De ambassadeur in Den Haag kreeg, zo las Xian, hierbij de opdracht om de attaché Huang Xian van zijn functie te ontheffen en onder zeer strenge beveiliging met het eerste beschikbare toestel naar Peking over te brengen.

Wat dat betekende, wist Xian maar al te goed. Ze zouden hem, eenmaal terug in China, net zo lang martelen totdat hij de namen van alle agenten die hij had gerekruteerd en die in West Europa onder hem werkten, had losgelaten. Een weinig troostrijk vooruitzicht, zo besefte hij maar al te goed. Daarna zou hij, daar kon hij op rekenen, in een schijntribunaal als landverrader ter dood worden veroordeeld. En dat voor zaken waar hij part noch deel aan had gehad. Zijn landgenoten, hij wist het uit ervaring, zouden het vonnis zoals gebruikelijk binnen een uur na de uitspraak voltrekken.

Somber en in zichzelf gekeerd staaarde hij naar buiten. Ik sta wel aan hun kant. Maar hoe zouden ze dat ook in hemelsnaam kunnen weten? Het spel is te gecompliceerd. Ik ben niet eens in staat om het te bewijzen, bedacht hij.

De donkere wereld achter het glas weerkaatste alleen zijn gezicht. Dat de regen tegen het raam kletterde, drong nauwelijks meer tot hem door. Hij wist het zeker: hij moest zo snel mogelijk weg. Er was maar één optie: de Amerikaanse Ambassade. CIA-agent Cooper, realiseerde hij zich, was de enige daar die hem zou kunnen helpen.

Op dat moment werd de kruk van de kantoordeur, die hij op slot had gedraaid, langzaam met een zacht maar toch duidelijk hoorbaar

knarsend geluid omgedraaid. Xian schrok op uit zijn gepeins en staarde naar de deur. Nogmaals draaide de deurknop langzaam om. Onmiddellijk kwam Xian in actie. Met alle kracht die hij had, schoof hij zijn zware eikenhouten bureau tegen de deur. Kennelijk raadde de persoon aan de andere kant van de deur wat hij uitvoerde. Er werd op de deur gebonsd. Iemand riep zijn naam en eiste dat hij de deur onmiddellijk zou open doen. Xian keek naar het bureau dat nu als barricade diende. Het zou niet lang duren totdat die zou bezwijken onder het geweld dat nu op de deur werd losgelaten.

Uit alle macht probeerde iemand zich toegang te verschaffen.

Xian rende naar het raam en ontgrendelde de sluiting. Snel klom hij op de vensterbank. De harde regen op zijn gezicht verraste hem. Hij keek nog één keer naar het bureau en de deur. Zijn blik bleef even rusten op de ingelijste foto van zijn vrouw en dochttertje. Die lag nu, door het verschuiven omgevallen, op het bureau. Dossiers lagen verspreid op de vloer.

Xian sprong weer terug in de kamer, rende naar het bureau, greep de fotolijst en sloeg het glas ervan stuk op de rand van het bureau. De foto stopte hij in zijn binnenzak. Achter zich hoorde hij een hakkend geluid. De deur werd nu kennelijk met een bijl bewerkt. Geen tijd meer.

Hij klom weer op de vensterbank en tastte in het duister naar de regenpijp die ergens naast het raam moest zijn. Na een paar pogingen had hij die te pakken. Hij klom door het open raam en liet zich via de regenpijp naar de tuin zakken. Op dat moment bezweek luid krakend de deur in het kantoor. Het opzij schuiven van het zware bureau was nog maar een kwestie van seconden.

Xian liet zich de laatste meters vallen. Met een smak belandde hij op het gazon van de tuin rond de ambassade. De door de stortregens doordrenkte en daardoor veerkrachtige grondaarde van het grasveldje voorkwam dat hij zich verwondde. Maar het kon niet verhinderen dat hij onmiddellijk doorweekt was.

Er klonk geschreeuw uit het raam van zijn kamer. Xian kroop, gedekt

door de duisternis, door de struiken naar de muur die de ambassade van de straat erachter scheidde. Achter het struikgewas, tegen de muur gedrukt, zocht hij koortsachtig naar een plek waar hij over de stenen afscheiding kon vluchten. In de stromende regen en op de tast zochten zijn handen naar een houvast. Zijn zoekende vingers vonden een spleet tussen een paar stenen waaruit de specie, broos geworden door verwerking, verdwenen was. Met alle macht trok hij zich op en zwaaide zijn rechterbeen over de bovenkant van de muur. Dwars over de muur liggend keek hij op naar het raam van zijn kantoor.

De gutsende regen die in zijn ogen stroomde ontnam hem de mogelijkheid om duidelijk te zien. In het raam zag hij vaag het silhouet van een man, die met iets in zijn hand in zijn richting wees. Op hetzelfde moment sloeg een kogel op enkele centimeters van zijn hoofd in de rand van de muur.

Steensplinters drongen in zijn voorhoofd en veroorzaakten kleine maar hevig bloedende wonden. In een reflex liet Xian zich over de muur vallen. Twee meter lager kwakte hij op het trottoir. Hij voelde en vlammeende pijn. Zijn rechterenkel was door de val verzwikt. Hij kwam overeind en terwijl hij zo snel mogelijk hinkend wegvluchtte, realiseerde hij zich dat de man die op hem geschoten had, gebruik had gemaakt van een pistool met geluiddemper.

Toen hij de overkant van de straat had bereikt, ging de voordeur van de ambassade open en renden twee mannen naar het toegangshek dat elektrisch op afstand voor hen werd geopend. Zo dicht mogelijk bij de huizen blijvend, rende Xian hinkend verder. Er was maar één plek waar hij veilig zou kunnen zijn: de Amerikaanse ambassade. Ergens achter hem hoorde hij in het Chinees roepen. Iemand sommeerde hem stil te blijven staan.

Terwijl hij zich in een portiek van een flat stortte en zo probeerde uit het gezicht van zijn achtervolgers te blijven, boorde een kogel zich in de benzinetank van een Kreidler Florett bromfiets die naast het portiek tegen de gevel stond. De tank vloog in brand en explodeerde. Brandende benzine kwam terecht op een daarnaast staande Puch. Ook

deze bromfiets vatte onmiddellijk vlam.

De tweede explosie was mogelijk nog heftiger. Op verschillende verdiepingen van de flat werden ramen omhoog geschoven en gealarmeerde en nieuwsgierige bewoners keken naar buiten. Xian zag zijn achtervolgers een portiek in duiken.

Het gaf hem de gelegenheid om er zo snel mogelijk vandoor te gaan.

Onder dekking van de rook hinkstapte Xian in de richting van de wijk waar de Amerikaanse ambassade zich bevond. Na een paar honderd meter moest hij stoppen. Hij zag haast niets meer. Bloed, uit de door steensplinters van de ambassademuur in zijn voorhoofd veroorzaakte wonden, was in zijn ogen gestroomd. Hij was buiten adem en de stekende pijn in zijn enkel werd steeds heviger. Hij wiste met een zakdoek af en toe het bloed weg. Even gunde hij zich de tijd om op adem te komen. Achter hem hoorde hij de drietonige hoorn van politieauto's en brandweer die waren uitgerukt. Enkele nieuwsgierigen kwamen de nog immer stromende regen trotserend de straat op en liepen in de richting van de brandende bromfietsen.

Gebruikmakend van de toenemende stroom van mensen kon Xian de straat oversteken. De achtervolgers bleven vooralsnog uit zicht. Via de verlaten straten, steeds even schuilend achter bomen, auto's en in portieken, haastte hij zich in de richting van de Amerikaanse ambassade die hij ergens voorbij het Vredespaleis wist. Na een half uur kwam hij daar in de buurt.

Nog maar een paar honderd meter en hij zou de Amerikaanse veiligheid bereiken. In de verte kon hij de door een schijnwerper verlichte Stars and Stripes-vlag aan de mast op het dak van het gebouw al zien. Op dat moment reed een auto van de Chinese ambassade voorbij. Hij herkende het CD-kenteken. Xian dook een portiek in. Hij zag dat de auto vlak bij de ambassade stopte. Vier mannen stapten uit, verspreidden zich en stelden zich verdekt op. De weg naar de ambassade en daarmee veiligheid en vrijheid was nu voor Xian hermetisch afgesloten. Doorweekt en rillend probeerde hij zich een beeld te vormen van wat hij nu moest verzinnen. Zijn landgenoten

wilden hem koste wat het kost beletten om te ontsnappen. Duidelijk werd daarbij geen enkel middel geschuwd. En een weg terug was er niet. In dit Haagse portiek blijven kon hij ook niet. Ze zouden hem vroeger of later ontdekken en uiteindelijk doden. Hij had nog maar één optie: De Nederlandse overheid.

Het dichtstbijzijnd was het hoofdbureau van politie op het De Monchyplein.

Toen een ouder echtpaar dat schuilend onder een grote paraplu een hondje uitliet, langzaam voorbij schuifelde en de straat in een gordijn van regen over wilde steken, sloot Xian zich onopvallend bij hen aan. Eenmaal aan de overkant, en gebruikmakend van geparkeerde auto's die voor de nodige dekking zorgden, wist hij onopgemerkt te blijven. Enige tijd later liep hij hinkend door de hoofdingang het politiebureau binnen. Xian werd opgevangen door de dienstdoende wachtcommandant.

“Ik kom van de Chinese ambassade. Ik ben diplomaat en verzoek asiel,” zei Xian, die zich aan de balie moest vastgrijpen om niet flauw te vallen van de pijn.

2

ALS U FOUTEN HEBT, WEES DAN NIET BANG ZE OP TE GEVEN.
CONFUCIUS

Het natuurgeweld was even abrupt gestopt als het een klein uur eerder was begonnen. Alleen nog wat vage lichtflitsen en gerommel in de verte herinnerden aan de onweersbui die daar nu verder landinwaarts trok. In de ondergelopen viaducten en tunnels van Den Haag was de brandweer druk in de weer om het water weg te pompen. Langzaam kwam het verkeer, dat door de politie op diverse kruisingen moest worden omgeleid, weer op gang. De Wegenwacht van de ANWB was massaal uitgerukt om gestrande auto's die door het overvloedige hemelwater werden ingesloten of waarvan de motoren waren afgeslagen, weer op weg te helpen. Het aantal noodmeldingen dat de meldkamers van de politie en brandweer bereikte, werd snel kleiner. Achter de ramen van het gebouw van de ambassade van de

Volksrepubliek China aan de Willem Lodewijklaan, die doorgaans op dit tijdstip verduisterd waren, brandde die nacht volop licht. Binnen was het op dit late uur een drukte van belang. Personeel snelde over de gangen, telefoons rinkelden, schrijfmachines klikten en telexapparatuur ratelde opvallend veel.

Dr. Lee Chang, de Chinese ambassadeur, en doorgaans de Aziatische rust zelve, was in alle staten. Huang Xian, hoofd van de Chinese veiligheidsdienst West-Europa, had niet alleen uit de ambassade weten te ontsnappen, maar had tot nu toe zijn speciale agenten weten te ontlopen. In zijn woedeaanval had hij een uiterst kostbare Chinese Mingvaas omver gegooid. De scherven lagen verspreid over de eeuwen oude eikenhouten vloer van zijn werkkamer. Mao, door een schilder minzaam glimlachend geportretteerd, keek vanuit zijn lijst aan de muur verstillde kamer in.

Het via een gecodeerd bericht aan Peking te moeten melden dat Xian was ontsnapt en vooralsnog onvindbaar bleef, was niets minder dan een regelrecht gezichtsverlies. De schande was bijna ondraaglijk.

Dr. Lee Chang had zich daarom teruggetrokken in zijn kantoor en was voor niemand aanspreekbaar.

Het gecodeerde antwoord van Peking kwam al binnen een half uur via een telefoonlijn binnen. De coderingsfunctionaris ging onmiddellijk aan de slag.

De secretaresse die het bericht binnenbracht, vond de ambassadeur starend voor het raam van zijn kantoor. Zonder zich om te draaien wees hij met zijn duim over zijn schouder gebarend naar het bureau achter zich. De secretaresse legde het bericht op het bureau en maakte zich snel uit de voeten. Pas nadat de deur van het kantoor gesloten was, draaide dr. Lee Chang zich om. Hij liep naar het bureau en pakte het telexbericht. De boodschap van Peking liet aan duidelijkheid niets te wensen over. Xian moest hoe dan ook worden opgespoord, desnoods met geweld worden aangehouden en naar China worden overgebracht. Om zijn overlopen naar het westen te voorkomen dienden alle ambassades die daarvoor in aanmerking kwamen, te

worden geobserveerd.

Het probleem van de ambassadeur was echter dat hij niet over zoveel mankracht beschikte om alle westerse ambassades in de gaten te houden. Peking had immers niet expliciet aangegeven om welke ambassades het ging. Het probleem rustte op zijn schouders en Peking hield hem nauwlettend in het oog. Hij wist dat het tijd was om de touwtjes in handen te nemen en iets te doen. De Chinese ambassade beschikte slechts over drie personenauto's. Die, zo besloot de ambassadeur, zouden worden ingezet om even zoveel ambassades te observeren. De auto met de agenten, die hij al in de onmiddellijke nabijheid van de Amerikaanse ambassade had opgesteld, zou daar voorlopig moeten blijven. De twee overige zouden moeten worden geposteerd bij de Engelse ambassade op het Westeinde en de West-Duitse ambassade op de Groot Hertoginnelaan.

Binnen een half uur verlieten de twee resterende auto's, voorzien van CD-kenteken, het ambassadeterrein. De politiemannen in een surveillanceauto van de gemeentepolitie Den Haag, die op dat moment passeerden, zagen de bedrijvigheid wel, maar namen er verder geen notie van en vervolgden hun surveillance.

3

SHU: WEDERZIJD'S RESPECT.
CONFUCIUS

Op het bankje in de zogenaamde passantenkamer waarin een agent hem na zijn verklaring had opgesloten, kwam Xian wat op adem. Waar in hemelsnaam was het allemaal fout gegaan? vroeg hij zich vertwijfeld af.

Terwijl hij een slokje nam van de lauwe koffie die men hem in een plastic bekertje had gegeven, liet hij in gedachten de gebeurtenissen van de afgelopen weken nog eens de revue passeren.

Zijn chef, tevens minister van Defensie Lin Biao, rechterhand van de Grote Roerganger, had zich faliekant tegen de houding van Mao opgesteld, die werkelijk openstond voor de toenadering die het Westen met China zocht.

Een week eerder had Mao in het diepste geheim een ontmoeting gehad met Henry Kissinger, minister van Buitenlandse zaken en afgezant van de Amerikaanse president Richard Nixon. Xian had

deze uiterst geheime ontmoeting, zonder medeweten van Lin Biao, in nauwe samenwerking met John Cooper, hoofd van de CIA in West Europa, voorbereid. Cooper had een maand eerder, op een feestje van de Braziliaanse Ambassade in Wassenaar, op terloopse wijze een geschreven boodschap in de zak van het kostuum van Xian weten te duwen. Na opzettelijk tegen Xian op te zijn gelopen, die daardoor champagne morste uit het glas dat hij juist naar zijn mond bracht, had Cooper op uiterst hoffelijke wijze het nat geworden kostuum van Xian met zijn pochet afgedept en tegelijkertijd ongemerkt een kaartje in zijn zak gestopt. Xian had het kaartje de volgende dag gevonden. Op de achterkant stond niet meer te lezen dan:

Hotel Des Indes, 5 juli, 15.00 uur, Cooper.

Xian was doorgaans geïnformeerd. Hij wist wie deze Cooper was en ondanks dat China geen contacten wenste te onderhouden met Amerikanen, die door de partij steevast als de imperialisten van het Westen werden beschouwd, was Xian zonder iemand van de ambassade in te lichten naar het chique Haagse hotel gegaan om de Amerikaan te ontmoeten. Cooper stond een beetje terzijde van de bar toen Xian op het aangegeven tijdstip door een in uniform geklede portier via de draaideur werd binnengeloodst. Met een simpele handbeweging liet deze weten Xian te hebben gezien. Hij verliet de bar en Xian volgde hem zonder groeten naar een tafeltje ergens ver achter in het restaurant. Daar konden ze ongestoord en buiten het zicht van anderen met elkaar spreken. De Engelse taal leverde Xian geen probleem op. Zijn Engels, vloeiend maar onmiskenbaar Chinees zangerig, had hij leren spreken dankzij privélessen die hij in zijn prille jeugd van een oude professor had gekregen. Een kelner serveerde een theecomplet en verwijderde zich met serviele discretie. Cooper nam het initiatief. Nadat ze enige vriendelijkheden hadden gewisseld kwam hij meteen ter zake.

De Amerikaan liet Xian op fluisterton maar onomwonden weten dat

hij tegen de oorlog was die de Amerikanen op dat moment voerden in Vietnam. Toen was het even stil. De mannen keken elkaar indringend aan. Xian viel bijna van verbazing van zijn stoel bij het horen van deze in diplomatiek verkeer toch opmerkelijke ontboezemingen.

Geboeid luisterde hij naar wat de Chef van de Amerikaanse CIA in West-Europa verder kwijt wilde. Cooper vertelde Xian dat de oorlog voor de Amerikanen niet goed verliep. Het aantal doden en gewonden, vooral onder infanteristen, liep schrikbarend op. En tot Coopers persoonlijke woede hadden de haviken in zijn regering, om het tij te keren, een verschrikkelijk wapen met de codenaam *Agent Orange* ingezet. Een dioxineachtig product, dat de bossen waarin de Vietcong zich schuilhield, diende te ontbladeren. Het poeder, dat de Amerikaanse luchtmacht in grote hoeveelheden boven Vietnam, Laos en Cambodja verstoof, ontbladerde niet slechts de bossen, maar bleek ook dodelijk voor de mensen in die bossen. Reeds waren er duizenden om het leven gekomen. Maar onder de doden telde men ook een niet te verwaarlozen aantal Amerikaanse GI's, soldaten.

“Amerika zoekt mogelijkheden om deze oorlog, die uiteindelijk niet te winnen valt, zonder gezichtsverlies te beëindigen,” zei Cooper onverwacht. “Zou China bereid zijn om tot dat einde besprekingen te voeren?”

Toen Cooper was uitgesproken – Xian had nog geen woord gezegd – was Xian volledig overrompeld door de openheid van de Amerikaan. Cooper zag dit en voegde haastig eraan toe: “Ik begrijp dat ik je hiermee overval. Reageer niet nu. Denk er eerst over na. Als je hierover met mij verder wilt praten, kom dan hier volgende week op het zelfde tijdstip terug. Ik zal er zijn.”

Na afscheid te hebben genomen liep Xian, diep in gedachten verzonken, enigszins verward terug naar de Chinese ambassade. De daarop volgende dagen was Xian er meer en meer van overtuigd geraakt dat Cooper gelijk had. Hij was altijd al een vrije denker geweest die niet zonder meer aan de leiband van het communisme wenste te lopen. Maar het betekende niet dat hij zijn vaderland niet

trouw was. Hij was een Chinees en China was zijn vaderland, dat hij naar beste vermogen diende.

Nog een jaar. Dan zou hij terugkeren naar Peking. Naar zijn vrouw en zijn kleine meid. Lian was nu twee jaar en hij had haar al meer dan een vol jaar niet gezien.